

Derimod kunde det maasse være ganske tilladeligt, om jeg benyttede de faa Dieblitte, som tør antages at være tilbage af Tiden i Dag, til at henlede Opmærksomheden paa et ganske specielt, ganske særligt Punkt. Jeg tillod mig allerede at henlede Opmærksomheden derpaa i Fjor, og jeg kan ikke andet end ønske, at man dog vil stænte dette Punkt nogen Opmærksomhed. Jeg tænker herved paa, hvad jeg for Kortheds Skyld vil kalde at trække den rette Grænse mellem Fattigvæsenets og Politiets eller Justitsens Omraade paa et vist Punkt. Der findes i Lovforslagets § 32 den Bestemmelse, at Personer, som have gjort sig skyldige i Vøsgængereri eller Betleri, blive at dømmes til Hensættelse i en Tvangsarbejdsanstalt og ikke til Fængsel paa Vand og Brød, undtagen hvor man ikke har anden Udvei. Det kunde synes, som om det herved havde været Lovforslagets Mening, og det vil i alt Fald rimeligvis blive Resultatet, at der ikke tilfigtes at gjøre nogen Forandring i Hensættelse til Bestemmelserne om Vøsgængereri. Ikke desto mindre er der andre Bestemmelser i Lovforslaget, som kunne synes at tale for en anden Opfattelse. Der gives i § 38 — naar den sammenholdes med § 40 — den Regel, at de, som nyde Fattigunderstøttelse, ere undergivne Fattigvæsenets Tilsyn; og naar de anbringes i Fattiggaaarde eller Arbejdsanstalter, maa de ikke forlade Forsørgelsesanstalten uden Samtykke, og gjøre de, der skulle de straffes. I § 40 gives der Regler for den Straffemyndighed, som Fattigbestyrelsen har overfor Personer, der forsynde sig imod Bestemmelserne i § 38. Det andet Stykke siger, at der ogsaa for Tvangsarbejdsanstaltens Vedkommende kan blive Tale om lignende Straffemyndighed. Efter disse Bestemmelser ville jo altsaa Personer, som ere anbragte paa en Fattiganstalt, henfalde under Bestyrelsens Straffemyndighed med Politimesterens Samtykke; der vil for dem blive at anvende de Straffe, der omtales i § 40. Men blandt de Forseelser, som omhandles i § 40, er, som jeg henviser til før, ogsaa Bortgang fra anvist Arbejde eller Opholdssted, og denne Bestemmelse i § 40 maa i Virkeligheden ogsaa sammenholdes med Reglerne i § 56, som handle om Hjemsendelse af Personer, der have udstaaet offentlig Straf af forskjellig Art, saaledes som det nærmere fremstilles i Paragrafen. Hovedreglen i denne Paragraf er — det antager jeg, skjøndt der maasse kunde ønskes nogen større Tydelighed paa dette Sted — at i alle Tilfælde skulle Personer, som ere dømt og have udstaaet Straf, forsaavidt det ikke antages, at de ere

i Besiddelse af tilstrækkelige Subsistensmidler paa en eller anden Maade, ved offentlig Foranstaltning sendes til og afleveres til et Fattigvæsen — om det er den ene eller den anden Kommune, er forsaavidt ligegyldigt. Alle disse Personer blive altsaa at aflevere til et Fattigvæsen; de komme derved, saavidt jeg skjønner, ogsaa ind under Fattigvæsenets Tilsyn, blive undergivne den Disciplin, den Orden, som overhovedet skal opretholdes overfor Fattiglemmer. Nu kan det imidlertid neppe være ubekjendt, hvorledes Retspraxis har fortolket en Bestemmelse i Loven af 3die Marts 1860 om Straf for Vøsgængereri og Betleri. Der bestemmes i § 2, at Politiet er berettiget til at affordre Personer, hvis hele Levefærd eller Forhold give Anledning dertil, Forklaring om, hvorledes de søge deres Erhverv, hvorfra de have deres Underhold, og Politiet er berettiget, ja forpligtet for den Sags Skyld, til, naar de Paagjældende ikke selv ere i Stand til at forstaae sig Erhverv paa lovlig Maade, da at hjælpe dem til at faae saadant, give dem Anvisning derpaa. Saa hedder det, at naar Noget forlader det Arbejde, han selv har opgivet for Politiet, eller som Politiet har anvist ham, eller iøvrigt overtræder de Regler, Politiet selv har foreskrevet, for at det kan være i Stand til at kontrollere, at han virkelig søger det Arbejde, som han har angivet, eller som er blevet ham anvist, saa skal han anses og straffes som Vøsgænger. Denne Bestemmelse er som sagt bleven anvendt i en lang Række af Domstolene — Høiesteret inklusivt — saaledes, at en Person, der forlader en Fattiganstalt, hvorpaa han er bleven indlagt ved Politiets Foranstaltning, om det end kun er for en kort Tid, anses som Vøsgænger, naar han af Politiet har faaet Tilhold til Politiprotokollen om ikke at forlade den Fattiganstalt eller det Sted, hvor han er. Jeg vil ikke tilbageholde, at jeg nærer stor Tvivl om Rigtigheden af den Fortolkning, som saaledes er bleven gjort gjældende af Domstolene paa dette Punkt, men nu er det en Gang en fast Retspraxis, og man vil ikke kunne komme bort derfra undtagen ved en ny Lovbestemmelse. Nu stiller Sagen sig altsaa saaledes — det maa man nærmest antage efter de Paragrafer, jeg har nævnt — at en Person efter udstaaet Straf sendes til Fattigvæsenet og kommer under dets Kontrol og Tilsyn, hvad enten han bliver lagt ind paa en Fattiganstalt eller ikke. Naar han derefter er ulhdig mod Fattigvæsenet, forlader Opholdsstedet eller det ham anviste Arbejde, er han henfalden under Fattigbestyrelsens disciplinære Straffemyndighed, efter Omstændighederne med Politi-